

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De argentea Eudoxiae columna, & quod propter hanc Ioannes rursus
ecclesia eiectus, in exilium abductus est. Capvt XVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

tionem incurrit. Odium contra illum inde etiam creuit, quod libros Origenis studiosè legere non vereretur. Rogatus igitur à quodam, cur libros, quos condemnauerat, de integro amplexaretur, respondit, libros Origenis similes esse prato omnibus florum generibus referto. Idcirco, inquit, si quid reperio in illis boni, illud decerpo: sin spinosi quicquam, hoc, utpote aculeis pungens, missum facio. Hæc respondit Theophilus, non complexus animo illud Salomonis: quod verba Sapientum sunt tanquam stimuli. Et qui præceptis in illis comprehensis punguntur, non debent ex aduerso calcitare. His de causis Theophilus omnibus inuisus & odiosus fuit. Dioscorus Hermopolis Episcopus, vnus è numero monachorum, qui Longi vocabantur, breui, postquam Theophilus Alexandriam profugerat, abiit è vita: sepulchroque honorifico in templo, quod est apud Quercum, vbi concilium propter Ioannem coactus erat, potitus est. Ioannes in docendo, se totum defixit: Serapionem, cuius causa odium in ipsum fuerat ante incensum, episcopum Heracleæ, vrbis Thraciæ designauit.

Eccle. 12.

De argentea Eudoxiæ columna, & quod propter hanc Ioannes rursus ecclesia eiectus, in exilium abductus est.

CAPVT XVI.

HAud diu post, ista etiam sunt consecuta, Statua argentea læna circumiecta, Eudoxiæ Augustæ super columnam ex Porphyrite factam erecta fuit. Hæc in edita basi neque valde propè ecclesiam, quæ Sapientia dicitur, neque longe admodum collocata, sed inter ecclesiam & statuam platea solum media interiecta fuit. Ibi ludi populares ut moris est, celebrari cœpti sunt. Ioannes igitur has res ad ecclesiæ dedecus redundare arbitratus, pristina sua loquendi libertate recuperata, linguam contra eos, qui earum authores erant, exacuit: & pro horratione, qua ad principum animos flectendos uti debuisset,

isset, falsè eos, qui eas res fieri mandauerant, cauillatus est. Imperatrix rursus hæc in seipsam transfert, & illius verba quasi ad eius ignominiam elata existimans, aliud concilium episcoporum contra eum cogendum curat. Quare intellecta, Ioannes percelebrem illam concionem in ecclesia recitauit, cuius exordium est: Herodias denuo insanire, denuo commoueri, denuo saltare pergite: denuo caput Ioannis in disco accipere quærit. Hæc concio Imperatricis iram contra eum multo magis inflammauit. Post paulò, Episcopi aduentarunt, Leontius Episcopus Ancyrae, quæ est in parua Galatia, Ammonius Laodiceæ, quæ est in Pisidia, Briso Philippi, quæ est in Thracia, Acacius Bereæ, quæ est in Syria, & alii nonnulli. Coram istis accusatores, qui dudum Ioannem in iudicium uocauerant, de integro producentur. Ioannes istorum episcoporum æquitate fretus, postulat, ut de criminibus quæretur. Cùm iam natalis dies seruatoris celebraretur, Imperator ad ecclesiam, ut assolet, non accessit, sed Ioanni significauit se non prius cum eo communicaturum, quàm crimina ei illata diluisset. Cumque accusatores propter Ioannis confidentiam, animis cadere viderentur, episcopi qui aderant, non de alio crimine quæri, sed hoc solum in iudicium adduci oportere dixerunt, nimirum quòd post abdicationem absque concilij sententia, se ipse in sede episcopali collocauerat. Vbi Ioannes respondit, quinquaginta episcopos, qui cum ipso communicauerant, ei in ea re suffragatos fuisse, Leontius contra, at plures, inquit, tibi in concilio refragati sunt. Rursus cum Ioannes diceret hunc canonem non ad illorum ecclesiam, sed ad ecclesiam Arianorum pertinere (nam qui Antiochiæ ad fidem consubstantialis tollendam conuenerant, præ odio versus Athanasium concepto, hunc canonem ediderant) reiecto illius responso, contra eum sententiam pronuntiarunt: illud neuiquam animis complexi, quod qui hoc Canone vsi fuissent, etiam Athanasium abdicauerant. Hæc res gestæ sunt iam festo Paschatis appropinquante. Imperator igitur Ioanni significat, ei non esse iam potestatem in ecclesiam ingrediendi,
quod

quod duobus conciliis erat condemnatus. Proinde Ioannes ab ecclesiastico munere deinceps vacauit, neque ecclesiam adiit. Quam ob causam omnes, qui illi fauebant, acutum ab ecclesia egressi, festum Paschatis in balneis publicis, quae Constantianae nuncupantur, celebrant: atque vna cum illis multi episcopi, presbyteri, alijque sacris ordinibus initiati. Qui ex illo tempore, quoniam separatim in varijs locis conuentus agebant, Ioannitae appellati sunt. Ioannes ad spatium duorum mensium non vnquam prodiit in publicum donec Imperatoris mandato esset in exilium abductus. Tum ab ecclesia abstractus, patriae finibus pulsus est. Eodem die quidam ex Ioannitis ecclesiam incenderunt. Qua quidem incensa, ventus subsolanus grauius spirans, flammam precipitauit in Curiam, sicque ea quoque conflagrauit. Hoc factum est, 12. Calend. Iulij, ad sextum Consulatum Honorij, quem cum Aristaneto gessit. Quibus autem incommodis Optatus vrbis Constantinopolis praefectus, religionis professione Gētilis, & propterea Christianis infestus, Ioannis amicos affecerit, & quam grauia supplicia compluribus illorum irrogarit, silentio praetereundum censeo.

*De Arfacij post Ioannem ordinatione, & Cyrino
Chalcedonensi episcopo. CAP. XVII.*

PAUCIS interpositis diebus, Arfacius, frater Nectarij, qui ante Ioannem praecclare admodum episcopatum Constantinopolis administrauerat, iam aetate valde ingruescente (amplius enim octoginta annos confecerat) illius vrbis episcopus ordinatus est. Quo quidem propter incredibilem suam mansuetudinem episcopatum pacate tranquilleque procurante, Cyrinus episcopus Chalcedonis, cuius pedem Maruthas, Mesopotamiae episcopus premendo vestigio inuitus laeserat, adeo male eo infortunio affectus afflictusque fuit, vt pes eius putresceret, & propterea necessitate adductus, eum a corpore abscinderet. Neque sectionem semel passus est, sed saepius. Nam mali contagio per vniuersum corpus serpsit, adeo vt alter pes ea infectus, similiter amputaretur. Huius rei propterea feci mentionem, quod erat multis in ore Cyrinum ista perpeffum, quod Ioannem conuictijs exagitauerat, quodque eum contumace, vt a me dictum est ante,